

แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศของครูต่อนักเรียน

The Ways for Prevention and Solving Problem of the Teacher's Sexual Harassment to Student

ยรรยง ลั่นลอด*

Yanyong Lanlod

Received: July 20, 2022 Revised: October 21, 2022 Accepted: December 2, 2022

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาผลลัพธ์การล่วงละเมิดทางเพศของครูต่อผู้เรียน 2. ศึกษาสาเหตุและแนวทางในการป้องกันแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศของครูต่อผู้เรียน โดยพบว่า การล่วงละเมิดทางเพศผู้เรียนมีความผิดตามหลักจรรยาบรรณวิชาชีพ ผิดต่อหลักศีลธรรม ผิดต่อหลักวินัยครู นอกจากนี้จะได้รับโทษทางวินัยตามระดับความผิดตั้งแต่เบาสุดไปจนถึงแรงสุดแล้ว ผู้กระทำยังต้องได้รับโทษทางคดีอาญาตั้งแต่ปรับเงิน จำคุก ไปจนถึงประหารชีวิต กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศลงโทษครูผู้กระทำความผิดทางเพศต่อนักเรียนเพื่อไม่ให้เป็นแบบอย่างมาแล้วหลายราย สาเหตุแห่งการล่วงละเมิดทางเพศของครูต่อนักเรียน มีดังนี้ 1. ครูมีอำนาจเหนือนักเรียน 2. ครูมีสายสัมพันธ์กับผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น 3. พ่อแม่ของนักเรียนผู้เสียหายมักไม่ต่อสู้คดี 4. มีการช่วยเหลือกันในโรงเรียน 5. ครูขาดจิตสำนึกต่อบทบาทหน้าที่ของตน 6. การหมกมุ่นเรื่องเพศมากเกินไป 7. การพบเจอนักเรียนที่หน้าตาดีแล้วเกิดกิเลส 8. การมีปัญหาด้านจิตของครูบางคน และ 9. ผู้บังคับบัญชาไม่กวดขันวินัยและจิตสำนึกความเป็นครูเท่าที่ควร แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนของครูโดยภาพรวม มีดังนี้ 1. การปรับพฤติกรรมและความคิดรวบยอดของครู 2. การปรับโครงสร้างที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศของครู 3. การให้ความรู้เรื่องความปลอดภัยและสิทธิทางเพศต่อนักเรียน 4. การนำหลักการทางพระพุทธศาสนามาปรับใช้ และ 5. ผู้บริหารการศึกษาทุกระดับควรกวดขัน เอาจริงเอาจัง และปลูกจิตสำนึกต่อตัวครู

คำสำคัญ: การล่วงละเมิดทางเพศ, แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหา, จรรยาบรรณวิชาชีพครู

* อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี

Abstract

The purposes of this article were 1. to study the results of the teacher's sexual harassment to the students 2. to study the causes and ways for prevention and solving problem of the teacher's sexual harassment to student. It is found that sexual harassment with learners has failed by nature to the principle of teaching professional convention as well as morality and teacher's discipline. The offender will receive disciplinary punishment ranging from level of the lightest to the strongest severity: the criminal penalty sine fine money imprisonment until execution. The Ministry of Education has announced for punishment sexual culprit teachers to students many cases. The causes of the teacher's sexual harassment to the students are as follows; 1. teachers have power over their students; 2. teachers have relations with some influencer in the local; 3. parents of the students are unlikely to defend the cases; 4. the cronyism in the school; 5. teachers' lack of consciousness to own roles and duties; 6. teachers' sexual obsession; 7. desires caused by physical appearance 8. teachers' mental problems and 9. lack of supervisors' disciplinary and consciousness enforcement. The overall ways for prevention and solving the problems are as follows; 1. modification teacher's behavior and mindset; 2. modification of the effective structure to sexual misconduct of teachers; 3. teaching students about sexual safety and rights; 4. implementing Buddhism's principle and 5. education administrator in all levels should be strict and implant moral and conscience to teachers.

Keyword: Sexual Harassment Problem, Ways for Prevention and Solving Problem, Code of Ethics of Teaching Profession

บทนำ

บ่อยครั้งที่เรามักได้ยินข่าวตามสื่อต่าง ๆ ที่ไม่ค่อยสู้ดีนักเกี่ยวกับพฤติกรรมของครูผู้ชายบางคนที่ไม่ล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กนักเรียนโดยส่วนใหญ่่มักจะเป็นนักเรียนหญิง ทั้งข่าวการจับนักเรียนมัธยมทางเพศของครูผู้ชาย ข่าวการล่วงละเมิดทางเพศทั้งการกอดจูบลูบคลำจนกระทั่งถึงการกระทำชำเราลูกศิษย์ของตนเอง ข่าวดังกล่าวย่อมจะสร้างความเสียหายให้กับทั้งต่อตัวครูผู้กระทำเองและต่อวงการครูโดยภาพรวมด้วย ซึ่งไม่ต่างจากข่าวความเสียหายต่อวงการพระสงฆ์ หากพึงมีพระสงฆ์บางรูปกระทำการอันไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม จึงเกิดคำถามตามมาอย่างมากมายว่าเกิดอะไรขึ้นกับบุคคลซึ่งถูกเรียกว่าเป็น “ปูชนียบุคคล” ของสังคม บุคคลผู้ซึ่งควรเป็นผู้ที่ปลอดภัยที่สุดในสังคม แต่กลับมาใช้อำนาจภาวะหน้าที่ความเป็นครูของตนเองกระทำการอันไม่สมควรเป็นอย่างมาก หรือว่าครูบางคนนั้นหลงลืมหลักธรรมความเป็นครู หลักจรรยาบรรณหรือวินัยของครู หลงลืมสติจนเผลอกระทำความผิดร้ายแรงได้

สภาพปัญหาครูล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา อังคณา อินทสา (2564, ย่อหน้า 1) มุลนิธิหญิงชายก้าวไกล กล่าวว่า ในปี 2562 มีข่าวการคุกคามทางเพศ 333 ข่าว น่าตกใจว่าเป็นข่าวเด็กวัยรุ่นนักเรียนนักศึกษาถึงร้อยละ 84.8 และจากการติดตามข่าวการคุกคามทางเพศในสถานศึกษาช่วงปี 2562 - 2564 พบว่ามี 12 กรณี แบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษา 6 กรณี มหาวิทยาลัย 6 กรณี ผู้กระทำเป็นครูและอาจารย์ โดยผู้ถูกกระทำส่วนใหญ่เก็บเรื่องไว้ไม่กล้าบอกใคร ทำให้เกิดภาวะเครียด ป่วยโรคซึมเศร้า อยากฆ่าตัวตาย ส่วนอัมพร พินะสา (2563, ย่อหน้า 1) เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เปิดเผยวาระระหว่างปี 2560 - 2563 มีครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่โดนลงโทษคดีล่วงละเมิดทางเพศเด็กและเยาวชน จำนวน 180 คน โดยกระทรวงศึกษาธิการได้มีการมีมาตรการต่าง ๆ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว สอดคล้องกับธีร ภูวณัณฑ์ (2563, ย่อหน้า 3) ผู้อำนวยการศูนย์เฉพาะกิจคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กนักเรียน เผยสถิติการล่วงละเมิดทางเพศ ตั้งแต่ พ.ศ. 2556 - 2562 พบว่ามีครูและบุคลากรทางการศึกษาล่วงละเมิดทางเพศกับนักเรียนจำนวน 105 กรณี แม้ในรอบ 7 ปีตัวเลขถือว่ายังไม่มาก แต่ก็ยังไม่ได้รวมถึงที่ไม่เป็นข่าวหรือไม่เกิดการร้องเรียน

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนจึงต้องการนำเสนอแนวคิดหลักการและแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการป้องกัน ป้องปราม และแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศของครูต่อนักเรียน เพื่อปลูกจิตสำนึกครูให้ตระหนักและตื่นรู้หากวันใดวันหนึ่งหลงลืมสติจนแพ้วต่อสัญญาตณูทางเพศของตนเอง เพราะขึ้นชื่อว่าครูเมื่อก้าวพลาดแล้วย่อมไม่มีโอกาสแก้ตัว ซึ่งจะเกิดประโยชน์ต่อตัวครู องค์กร และวิชาชีพต่อไป

จรรยาบรรณและวินัยของวิชาชีพครูเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ

1. ผิดจรรยาบรรณของครูและหลักศีลธรรม

การทำผิดจรรยาบรรณของวิชาชีพครู 5 ด้าน 9 ข้อ ที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศที่ชัดเจน คือ จรรยาบรรณต่อตนเอง พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ข้อที่ 2 คือ มีความประพฤติผิดทางชู้สาวหรือมีพฤติกรรมล่วงละเมิดทางเพศ และกระทำความผิดจรรยาบรรณต่อผู้รับบริการในพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ข้อที่ 5 คือ มีการจงใจ โหม่งนำ

ยุยงส่งเสริมให้ศิษย์หรือผู้รับบริการปฏิบัติขัดขึ้นต่อศีลธรรมหรือกฎระเบียบ (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา, 2550, หน้า 50 - 53) การทำผิดจรรยาบรรณของวิชาชีพครู เมื่อการพิจารณาลึกลงจะมีผลต่อการถอดถอนใบประกอบวิชาชีพครูและไม่สามารถต่อใบประกอบวิชาชีพครูได้ ทำให้หมดอนาคตในการเป็นครูที่ถูกต้องตามกฎหมาย ส่วนหลักศีลธรรมที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศก็คือ ขาดการรักษาศีลข้อที่ 3 กาเมสุมิฉมาจารา เวรมณี ไม่มีความสำรวมระวังในกาม (กามสังวร) ไม่มีสทราสันโดษ คือความยินดีพอใจในภรรยาของตน อีกทั้งยังกระทำผิดต่อบุคคลต้องห้ามคือเด็กและสตรีอีกด้วย

2. ผิดวินัยของครู

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 (ราชกิจจานุเบกษา, 2547, 23 ธันวาคม, เล่ม 121, ตอนพิเศษ 79 ก. หน้า 41 - 46) หมวดที่ 6 ว่าด้วยเรื่องวินัยและการรักษาวินัย ได้เน้นย้ำในมาตรา 82 ว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องรักษาวินัยที่บัญญัติเป็นข้อห้าม และข้อปฏิบัติไว้ในหมวดนี้ โดยเคร่งครัดอยู่เสมอ ในมาตรา 94 ได้ระบุไว้ว่า

“ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว...กระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง...กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษาไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง” ในข้อความที่ว่า “กระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง” นั้น ยังหมายเอาการกระทำอนาจารนักเรียนด้วย ซึ่งถือว่าเป็นความผิดวินัยชั้นร้ายแรง โทษจึงมีน้ำหนักร้ายแรงตามไปด้วย ส่วนโทษทางวินัยตามมาตรา 96 ระบุไว้ชัดเจนว่ามี 2 ประการคือ ปลดออกกับไล่ออก แม้การถูกปลดออกจะมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญอยู่ แต่การถูกไล่ออกจะหมดสิทธิในเรื่องบำเหน็จบำนาญเลย และที่สำคัญหากไปหลงทำผิดเข้าด้วยเหตุผลกลใดก็ตาม เชื่อแน่ว่ามันจะกลายเป็นตราบาปในจิตใจของครูคนนั้นไปตลอดชีวิต หมดความภาคภูมิใจที่ครั้งหนึ่งได้เคยประกอบวิชาชีพครู

กฎหมายเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียน

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 (ราชกิจจานุเบกษา, 2562, 27 พฤษภาคม, เล่ม 136, ตอนพิเศษ 69 ก. หน้า 127 - 133) มีการเพิ่มโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศกับสตรีทุกช่วงวัยรวมทั้งเด็กผู้ชายไว้ค่อนข้างรุนแรง โดยมีการนิยามคำว่ากระทำชำเราเสียใหม่ตามมาตรา 1 (18) ว่ากระทำชำเรา หมายถึง “กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น” โดยมีมาตราที่เกี่ยวข้องดังนี้

มาตรา 276 ระบุว่า ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 4 - 20 ปี และปรับตั้งแต่ 80,000 - 400,000 บาท

ถ้าผู้กระทำทำให้ผู้ถูกกระทำเข้าใจว่ามีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 7 - 20 ปี และปรับตั้งแต่ 140,000 - 400,000 บาท และหากใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดหรือใช้อาวุธ หรือร่วมกระทำความผิดด้วยกัน

อันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง หรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 15 – 20 ปี และปรับตั้งแต่ 300,000 – 400,000 บาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 277 ระบุว่า ผู้ใดกระทำความผิดที่เกี่ยวกับเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี ซึ่งมีไข้ทรพิษหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 – 20 ปี และปรับตั้งแต่ 100,000 – 400,000 บาท ถ้ากระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกิน 13 ปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 7 – 20 ปี และปรับตั้งแต่ 140,000 – 400,000 บาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าผู้กระทำ ทำให้เข้าใจว่ามีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 10 – 20 ปี และปรับตั้งแต่ 200,000 – 400,000 บาท หรือจำคุกตลอดชีวิต และหากใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดหรือใช้อาวุธ หรือร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันเป็นลักษณะการโทรมเด็กหญิงหรือเด็กชาย ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 277 (ทวิ - ทริ) หากการข่มขืนกระทำชำเราทำให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัส ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 15 – 20 ปี และปรับตั้งแต่ 300,000 – 400,000 บาท หรือจำคุกตลอดชีวิต แต่หากถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต และถ้าหากมีการใช้อาวุธร่วมด้วย ต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต หากถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 278 หากกระทำความผิดแก่ผู้มีอายุกว่า 15 ปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้ถูกกระทำไม่สามารถขัดขืนได้ หากเป็นการใช้วัตถุอื่นที่ไม่ใช่อาวุธจะเพศลวงล้าอาวุธจะเพศหรือทวารหนัก ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 4 – 20 ปี และปรับตั้งแต่ 80,000 – 400,000 บาท

หากใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 7 – 20 ปี และปรับตั้งแต่ 140,000 – 400,000 บาท หรือทำในลักษณะโทรมหญิงหรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกัน โทษจำคุก 15 – 20 ปี ปรับ 300,000 – 400,000 บาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 279 หากกระทำความผิดแก่เด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ไม่ว่าจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษไม่เกิน 10 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้ากระทำแก่เด็กอายุไม่เกิน 13 ปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 – 10 ปี หรือปรับตั้งแต่ 20,000 – 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หากกระทำโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กไม่อาจขัดขืนได้ หรือทำให้เข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ระวางโทษจำคุก 1 – 15 ปี ปรับ 20,000 – 300,000 บาท

หากใช้วัตถุหรืออาวุธอื่น ซึ่งมีใช้อาวุธจะเพศลวงล้าอาวุธจะเพศหรือทวารหนักของเด็กนั้น (อายุไม่เกิน 15 ปี) ต้องระวางโทษ จำคุก 5 – 20 ปี ปรับ 100,000 – 400,000 บาท

หากกระทำแก่เด็กอายุไม่เกิน 13 ปี ต้องระวางโทษจำคุก 7 – 20 ปี และปรับ 140,000 – 400,000 บาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

หากการทำความผิด มีการใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด มีโทษจำคุกตั้งแต่ 10 – 20 ปี ปรับตั้งแต่ 200,000 – 400,000 บาท หรือจำคุกตลอดชีวิต แต่ถ้าหากเป็นการโทรมเด็กหญิงหรือเด็กชายร่วมด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 280 หากการกระทำอนาจารกับเด็กอายุไม่เกิน 13 – 15 ปี เป็นเหตุให้ผู้ถูกระทำได้รับอันตรายสาหัส ต้องระวางโทษจำคุก 5 – 20 ปี ปรับตั้งแต่ 100,000 – 400,000 บาท หรือจำคุกตลอดชีวิต แต่หากถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 280 / 1 หากมีการบันทึกภาพหรือเสียงการกระทำชำเราหรือการกระทำอนาจารนั้นไว้ เพื่อแสวงหาประโยชน์มิชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ 1 ใน 3 และหากมีการเผยแพร่หรือส่งต่อภาพหรือเสียงที่บันทึกการกระทำชำเราหรือการกระทำอนาจารที่บันทึกไว้ ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ กึ่งหนึ่ง

มาตรา 285 หากเป็นการข่มขืน กระทำชำเรา กระทำอนาจารแก่บุพการี ผู้สืบสันดาน พี่น้องร่วมบิดามารดา หรือญาติสืบสายโลหิต ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ ผู้อยู่ในความปกครองในความพิทักษ์หรือความอนุบาล หรืออยู่ภายใต้อำนาจอื่นใด ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ 1 ใน 3

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า กฎหมายเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนหรือผู้หญิงทุกช่วงวัยที่มีโชภรรยาของตนมีโทษค่อนข้างรุนแรง หรือแม้แต่ภรรยาของตนหากกระทำเกินกว่าเหตุ เช่น ต่อหน้าประชาชนหรือประจานทำให้อับอาย เป็นต้น กฎหมายก็สามารถเอาผิดผู้เป็นสามีได้อีกเช่นกัน ดังนั้นแม้ครูจะถูกลงโทษทางวินัยจนถึงขั้นปลดออกหรือไล่ออกจากราชการแล้วก็ตาม แต่ก็ยังต้องเข้าไปรับโทษทางอาญากฎหมายบ้านเมืองอีกด้วย จึงไม่มีความคุ้มค่าแต่อย่างใด

ตัวอย่างการลงโทษครูกับการล่วงละเมิดทางเพศ

ตามที่เว็บไซต์วินัยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ได้นำกรณีตัวอย่างการลงโทษการทำผิดวินัยครูเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศและการทำอนาจารนักเรียนหลายกรณี พิจารณาลงโทษโดยสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) ทั้งนี้มติการพิจารณาลงโทษเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547 ซึ่งผู้เขียนขอนำเสนอชื่อเป็นนามสมมุติตามต้นฉบับมีเนื้อหาโดยสรุป ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการครูและบุคลากรทางการศึกษา, 2560)

1. นายกร ตำแหน่งผู้อำนวยการชำนาญการพิเศษ กระทำผิดวินัยในเรื่องไม่ค่อยมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ มีพฤติกรรมชั่วสาวถึงขั้นได้เสียกับนางสาวฤดี นักศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง และทำร้ายร่างกายนางพร ผู้ซึ่งเป็นภรรยาของตนโดยถูกต้องตามกฎหมาย มติของ ก.ค.ศ. เพิ่มโทษจากการตัดเงินเดือนร้อยละ 5 เป็นปลดออกจากราชการ

2. นายแดง ตำแหน่งครู กระทำผิดวินัยในเรื่องกระทำอนาจารนักเรียนหญิงหลายคนในชั่วโมงการสอนและที่ห้องเรียนของนายแดง โดยการลูบหน้าอก โอบกอด โอบเอว หลายกรรมหลายวาระต่างกันเรื่อยมา มติของ ก.ค.ศ. เพิ่มโทษจากการลดเงินเดือน 1 ขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ

3. นายดำ ตำแหน่งครูชำนาญการ กระทำผิดวินัยในเรื่องกระทำการล่วงละเมิดทางเพศโดยมีความสัมพันธ์ทางชั่วสาวถึงขั้นได้เสีย ขณะเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นลูกศิษย์ ภายหลังได้ทำร้ายร่างกายนางสาวแดง

เนื่องจากเกิดความหึงหวง เพราะเข้าใจว่านางสาวแดงปันใจให้ชายคนใหม่ มติของ ก.ค.ศ. เพิ่มโทษจากการลดชั้นเงินเดือน 1 ขั้น เป็นไล่ออกจากราชการ

4. นายม่วง ตำแหน่งครูชำนาญการ กระทำผิดวินัยในเรื่องกระทำอนาจารเด็กหญิงชาว นักเรียนชั้น ม. 2/4 ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของตน โดยได้ใช้หวีแหล่เข้าไปในเสื้อยทรงและดันไปโดนที่นมและโดยใช้มือล่วงเข้าไปในเสื้อบิ๊พห้วนมและขยำ ทางต้นสังกัดได้ยุติเรื่องไว้ก่อน แต่เมื่อเรื่องถึง ก.ค.ศ. จึงมีมติให้ปลดออกจากราชการ

5. นายวิ ตำแหน่งครูชำนาญการ กระทำผิดวินัยในเรื่องใช้หวีเข้ากระแทกเข้าไปถูกบริเวณหน้าอกและอวัยวะเพศของนักเรียนหญิงซึ่งเป็นศิษย์ของตน อันเป็นการส่อเจตนาที่จะกระทำอนาจารล่วงละเมิดทางเพศต่อนักเรียนโดยชัดแจ้ง และยังมีอุปนิสัยที่ชอบกลัษิตนักเรียนหญิงและหาประโยชน์ด้วยคำพูดทะเลี่ยมอย่างไม่เหมาะสมกับนักเรียนและผู้ปกครองนักเรียน ในลักษณะชวนหลอมนอนมีเพศสัมพันธ์ มติของ ก.ค.ศ. เพิ่มโทษจากการลดชั้นเงินเดือน 1 ขั้น เป็นปลดออกจากราชการ

6. นายคม ตำแหน่งครูชำนาญการ กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องกระทำอนาจารนักเรียนชาย 6 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการกอดจูบ ให้นั่งตัก กัดห้วนม จีบอวัยวะเพศ และบังคับให้นักเรียนใช้มือรูดอวัยวะเพศไปมาจนสำเร็จความใคร่ และใช้กล้องดิจิตอลถ่ายภาพเก็บไว้ มติของ ก.ค.ศ. ให้ลงโทษโดยปลดออกจากราชการ

7. นายชัดเจน ตำแหน่งครูชำนาญการ กระทำผิดวินัยในเรื่องกระทำชำเรานักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นศิษย์ในความดูแล นายชัดเจนได้ขอเจรจาประนีประนอมยอมความกัน โดยได้จ่ายค่าเสียหายให้แก่พ่อแม่ของเด็กหญิงคนนั้น ต่อมาภรรยาของนายชัดเจนได้ขอหย่ากับนายชัดเจน มติของ ก.ค.ศ. ให้ลงโทษโดยไล่ออกจากราชการ

8. นายกอก ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียน กระทำผิดวินัยในเรื่องกระทำอนาจารนักเรียนหญิงโดยทำการโอบกอด จูบ และจับหน้าอกผู้เสียหาย ขณะนายกอกมีอาการเมาสุรา ต่อมาแม่ของเด็กหญิงได้แจ้งความดำเนินคดีจนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก 2 ปี และปรับ 20,000 บาท แต่เนื่องจากนายกอกได้ให้การรับสารภาพจึงลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 1 ปี ปรับ 10,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี และคดีถึงที่สุด มติของ ก.ค.ศ. เพิ่มโทษจากการลดชั้นเงินเดือน 1 ขั้น เป็นปลดออกจากราชการ

9. นายกนก ตำแหน่งครู กระทำผิดวินัยในเรื่องชักชวนนักศึกษาหญิงฝึกงานไปรับประทานอาหารกลางวันด้วยกันแล้วขับรถยนต์พาเข้ารีสอร์ทเพื่อทำการข่มขืนกระทำชำเรา นักศึกษาจึงตกใจร้องไห้และได้ออกอุบายหลอกล่อว่าวันหลังจะยอมมาด้วย จนนายกนกหลงเชื่อจึงพาผู้เสียหายออกจากรีสอร์ท ภายหลังได้จ่ายเงินเป็นค่าทำขวัญให้กับผู้ปกครองนักศึกษา จำนวน 40,000 บาท มติของ ก.ค.ศ. เพิ่มโทษจากการลดชั้นเงินเดือน 1 ขั้น เป็นโทษปลดออกจากราชการ

จากกรณีตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า แม้เบื้องต้นทางต้นสังกัดจะลงโทษยังไม่รุนแรงเท่าที่ควร แต่เมื่อเรื่องส่งไปถึง ก.ค.ศ. แล้ว ได้เพิ่มโทษเป็นการผิดวินัยขั้นรุนแรงถึงขั้นไล่ออกหรือปลดออก เพราะพิจารณาเห็นว่าบุคคลผู้นั้นไม่สมควรที่จะทำหน้าที่เป็นครูของคนอื่นได้อีกต่อไป เพราะขึ้นชื่อว่าความลับย่อมไม่มีในโลก ครูทุกคนจึงควรตระหนักและใส่ใจในการไม่กระทำความผิดใด ๆ และจากตัวอย่างครูทั้ง 9 คนดังที่กล่าวมาแล้ว จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า

กรณีที่เป็นข่าวฉาวของครูหลายคนที่เกิดขึ้นภายหลังจะมีบทลงโทษเช่นไร นอกจากหมดอนาคตในวิชาชีพครูและ อับอายขายหน้าแล้ว ยังต้องไปปรับกรรมในเรือนจำอีก จึงไม่มีเหตุผลอันใดที่คนเป็นครูจะหาช่องทางกระทำการดังกล่าว

สาเหตุการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียน

นายเจตต์ เขาวนวิไล (2563, ย่อหน้า 9) ผู้อำนวยการมูลนิธิหญิงชายก้าวไกล ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ครูข่มขืน นักเรียนว่าเกิดขึ้นได้เพราะความผิดเพี้ยนของระบบการศึกษาไทยที่ทำให้ครูเป็นศูนย์กลางของโรงเรียนแทนที่เป็นเด็ก โดยได้วิเคราะห์ถึงสาเหตุของการล่วงละเมิดทางเพศในโรงเรียนไว้ว่าน่าจะเกิดจาก 4 ปัจจัย คือ

1. ครูมีอำนาจเหนือกว่า เพราะระบบการศึกษาไทยเป็นระบบอำนาจนิยม คนที่เป็นศูนย์กลางของโรงเรียน คือ ครูอาจารย์ ไม่ใช่เด็กนักเรียน ครูเป็นคนกำหนดทุกอย่างในโรงเรียน กำหนดเกรด และสามารถออกคำสั่งให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เด็กอาจจะไม่ยอมทำและอาจทำให้เขาสูญเสียต่อการถูกละเมิด

2. ครูเป็นคนที่ได้รับการยอมรับและเป็นที่เคารพนับถือจากคนในชุมชน และมักมีความสัมพันธ์กับผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นอย่างนักการเมือง ตำรวจ เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นคนในชุมชนมักจะคิดว่าครูไม่ได้เป็นฝ่ายผิด

3. เมื่อเกิดเหตุ เด็กผู้เสียหายหรือคนในครอบครัวผู้เสียหายมักไม่ต่อสู้คดี เพราะครูมักจะใช้เงินไกล่เกลี่ยตั้งแต่หลักฐานไม่พียงถึงหลักแสน เรื่องจึงไม่กลายเป็นคดี ไม่เข้าสู่ศาล

4. ระบบอุปถัมภ์ในโรงเรียน ที่ครูมักจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สนับสนุนกัน ต่างตอบแทนกันในเรื่องการประเมิน การเลื่อนชั้น เลื่อนตำแหน่ง ดังนั้นเมื่อเกิดปัญหาขึ้น ครูมักจะช่วยกันปกปิด ไม่เอาเรื่อง เพราะครูลวนอยู่ในระบบอุปถัมภ์

สอดคล้องกับความเห็นของ**สมพงษ์ จิตระดับ** (2563, ย่อหน้า 1) ที่กล่าวว่า แม้กระทรวงศึกษาธิการจะเปิดศูนย์ร้องเรียนขึ้น โดยส่วนตัวเห็นว่าเป็นความตั้งใจดีที่เอาใจใส่ต่อปัญหาที่เกิดขึ้น แต่เป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ เนื่องจากระบบการศึกษาไทย 3 วงจรเป็นต้นเหตุที่เปิดโอกาสให้ครูและผู้บริหารละเมิดเด็กนักเรียน จึงต้องแก้ไข 3 วงจรดังนี้

วงจรที่ 1 คือ โครงสร้างและระบบการศึกษา ซึ่งเปิดทางให้ครูผู้ชายสามารถแสดงอำนาจเหนือนักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนในช่วงอายุ 12-16 ปี เช่น การบังคับส่งการบ้านในห้องพักครูหรือบ้านพักครูตามลำพัง โดยใช้คะแนนสอบมาเป็นตัวบังคับ ซึ่งนักเรียนไม่สามารถต่อสู้กับอำนาจการบังคับของครูได้เลย

วงจรที่ 2 คือ กฎหมายและกฎระเบียบต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นมีแนวโน้มที่จะช่วยเหลือผู้กระทำผิดมากกว่า ปกป้องนักเรียนที่ตกเป็นเหยื่อ รวมทั้งผู้ปกครองบางคนก็เห็นว่า เมื่อเด็กเสียไปแล้วและไม่มีความเข้มแข็งมากพอ หรือต้องต่อสู้กับอำนาจและอิทธิพลของผู้กระทำผิด ทำให้ต้องสมยอมและรับเงินชดเชยแทนเพื่อยุติคดี

วงจรที่ 3 คือ สถาบันการผลิตครู ไม่ได้มีการปลูกฝังเรื่องคุณธรรมจริยธรรมมากพอให้เกิดขึ้นกับครู ขณะที่หน่วยงานที่ดูแลใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู ก็สอไปประกอบวิชาชีพโดยเน้นด้านวิชาการ วิชาเอก ไม่ได้ดูเรื่องคุณธรรมจริยธรรมความเป็นครู และเมื่อเกิดปัญหาที่ทำได้เพียงแค่พักใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู และยึดใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูเท่านั้น หากไม่มีการแก้ปัญหาทั้ง 3 วงจรดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการก็คงต้องวิ่งไล่แก้ปัญหาละเมิดทางเพศเด็กเป็นรายกรณี ไม่สามารถแก้ปัญหาในระยะยาวได้

หากจะวิเคราะห์ถึงสาเหตุของการล่วงละเมิดทางเพศของครูต่อนักเรียนน่าจะเกิดมาจากสาเหตุดังนี้

1. ครูมีอำนาจในการสั่งนักเรียนให้ทำสิ่งต่าง ๆ ได้ตามใจ เช่น สั่งให้นักเรียนไปเอาถุงยางที่บ้านพักครู หรือครูสั่งให้นักเรียนมาหาที่ห้องนั้นห้องนี้ เวลานั้นเวลานี้ แล้วครูคนนั้นก็หาโอกาสจู่โจมล่วงละเมิดทางเพศต่อนักเรียนเป็นต้น ดังที่ปรากฏเป็นข่าวตามสื่อโซเชียลต่าง ๆ
2. ครูคนนั้นไม่มีจิตสำนึกต่อบทบาทหน้าที่ของตนเอง อาจจะมาเป็นครูเพราะไม่ใช่อุดมการณ์ที่แท้จริง แต่บังเอิญเรียนเก่งเลยสอบเป็นครูได้ เป็นต้น หรือปล่อยใจให้กิเลสเข้าครอบงำ เข้าทำนองที่ว่าโคแก่ชอบกินหญ้าอ่อน จนหลงลืมไปว่าเป็นหญ้าอ่อนต้องห้าม
3. ความน่ารักหรือหน้าตาสะสวยของนักเรียนหญิงบางคน ก็อาจมีส่วนทำให้ครูบางคนประพฤติดีได้ หรืออาจคิดว่านักเรียนหญิงคนนี้มีพฤติกรรมหมกมุ่นทางเพศ มีแฟนผู้ชายแล้วหลายคน หากมีกับตนเองบ้างคงไม่เป็นไร
4. การไม่กวดขันวินัยและจิตสำนึกความเป็นครูของผู้บังคับบัญชา อาจจะคิดว่าครูคนอื่นคงรู้อยู่แล้ว คงไม่กล้าทำหรือกลัว จึงไม่กวดขันเรื่องดังกล่าว
5. การเสพสื่อลามกอนาจารทางอินเทอร์เน็ตหรือหมกมุ่นเรื่องเพศมากเกินไป ทำให้ครูคนนั้นเกิดอารมณ์ทางเพศและไม่สามารถหาที่ระบายออกได้
6. การมีปัญหาทางจิตของครูคนนั้น เช่น ไม่กล้าจีบผู้หญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับตน มีปมด้อยหรือปัญหาเรื่องทางเพศ เมื่อมีโอกาสจึงใช้อำนาจหน้าที่ของตนเองกับนักเรียน

แนวทางการป้องกันปัญหาครูกับการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียน

จากสาเหตุที่กล่าวมาข้างต้น ผู้เขียนจึงขอเสนอแนวทางในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศของครูต่อนักเรียน ดังต่อไปนี้

1. **ครูไม่ควรใช้อำนาจมากเกินไป** ครูไม่ควรสั่งหรือใช้ให้นักเรียนหญิงไปทำสิ่งต่าง ๆ ได้ตามใจ หรือไม่ควรรออยู่กับนักเรียนหญิงสองต่อสอง อันที่จริงควรเริ่มมาจากความคิดของครูบางคนที่จะไม่หาหนทางให้นักเรียนปลื้มตัวออกจากกลุ่มเพื่อน เพื่อหวังกระทำความดีมีร้าย แม้ตัวนักเรียนเองก็ควรจะถูกปลูกฝังกำชับที่จะไม่ไปไหนมาไหนเพียงลำพัง ไม่อยู่สองต่อสองกับเพศชาย เป็นต้น และผู้บริหารโรงเรียนควรกำชับให้ครูผู้น้อยไม่ใช้นักเรียนไปยังที่ต่าง ๆ โดยไม่เหมาะสมหรือสั่งให้มาหาในสถานที่เพียงลำพังลับตา
2. **ครูไม่ควรหมกมุ่นในเรื่องเพศมากเกินไป** แม้วัยวุฒิของครูจะเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่หากไปหมกมุ่นกับสื่อลามกอนาจารมากเกินไป จิตใต้สำนึกก็จะสั่งการให้กระทำออกนอกกลุ่มนอกทางได้ ครูจึงต้องมีสติยั้งคิดให้มาก ๆ ไม่ปล่อยตามอำนาจกิเลสฝ่ายต่ำ แม้การจะค้นหาสื่อลามกอนาจารจะเป็นสิทธิส่วนบุคคล แต่ครูก็ควรจะมีระดับระวังในการเข้าไปค้นหาเรื่องดังกล่าว เพราะถือว่าเป็นการกระตุ้นความต้องการทางเพศโดยตรง คิดอาชญากรรมทางเพศจำนวนมากมักมีที่มาจากการเข้าไปดูสื่อลามกอนาจาร หากครูคนนั้นมองว่ามีวุฒิภาวะทางอารมณ์สามารถควบคุมตัวเองได้แล้ว ก็ไม่ควรจะไปหมกมุ่นมากเกินไป เพราะอาจนำไปสู่การหักห้ามใจของตนเองไม่ได้แล้วไปลงที่ลูกศิษย์ของตนได้ จะเรียกว่าเป็นการสำรวมระวังทางตาทางหูไม่ให้รับรู้รูปภาพหรือเสียงที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศก็ได้

3. ครูควรหลีกเลี่ยงสุราและของมีเมา คงจะปฏิเสธไม่ได้ว่าสุรายาเมาทั้งหลายมักเป็นสาเหตุของการขาดสติสัมปชัญญะ และทำให้เกิดความกล้าในสิ่งที่ไม่ควรกล้า บางครั้งเมื่อสร้างเมาหลายคนก็อาจจะสงสัยตัวเองว่าลงมือทำไปได้อย่างไรจนรู้สึกอับอายในภายหลัง ดังเช่นข่าวกรณีผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งพอเมาได้ที่ก็เปลือยกายไปแอบดูครูผู้หญิงอาบน้ำ เมื่อภาพวงจรปิดปรากฏชัดจึงยากที่จะปฏิเสธว่าไม่ใช่ตนได้ เป็นต้น ผู้เขียนไม่ได้ต้องการสื่อถึงว่าครูไม่ควรดื่มสุราเลย เพราะความเป็นจริงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากในสังคมไทย ครูสามารถดื่มสุราและของมีเมาได้ แต่ควรดื่มให้เป็นและพอดี ไม่ใช่ให้ของมีเมมากลับมาทำร้ายตน เมื่อเมาแล้วไปทำความผิดทางเพศก็ไม่สามารถยกความผิดให้กับของมีเมาได้ ครูจึงควรระมัดระวังเรื่องสุราและของมีเมา

4. ตระหนักว่านักเรียนทุกคนคือลูกหลานของเรา เหมือนกับคำสรรพนามที่ครูหลายท่านมักเรียกนักเรียนว่าลูกนั่นเอง ในฐานะว่าเป็นพ่อแม่คนที่สองครูเองก็คงจะนึกโกรธหรือไม่พอใจหากลูกหลานเราโดนล่วงละเมิดทางเพศจนต้องเป็นเดือดเป็นร้อนหรือแจ้งความดำเนินคดีกับคนที่ก่อเหตุ เมื่อเราอยู่ในฐานะพ่อแม่คนที่สองจึงควรที่จะปกป้องคุ้มครองผองภัยต่าง ๆ เท่าที่ครูคนหนึ่งจะพึงทำได้ พ่อแม่ทุกคนล้วนต้องการให้ลูกหลานของตนเจริญรุ่งเรืองประสบความสำเร็จในชีวิต พบเจอคู่ครองที่ดี หากครูวางตัวดีเหมาะสมแล้วก็จะทำให้ลูกศิษย์รำลึกนึกถึง เคารพนับถือและยึดเราเป็นแบบอย่างต่อไป

5. ครูควรมีความซื่อสัตย์ในคู่ครองของตนเอง วิชาชีพครูถือว่ามีเกียรติมากในสังคม หน้าที่การงานก็มีความมั่นคงสามารถเลี้ยงดูครอบครัวตนเองได้ คนเป็นครูจึงมักเป็นที่หมายปองของคนทั่วไป หากครูแต่งงานมีครอบครัวแล้วก็จะสามารถลดพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลต้องห้ามได้ ขอเพียงครูคนนั้นมีความซื่อสัตย์มีรักมั่นคงในคู่ครองของตน รวมทั้งไม่นอกใจหาเล่ห์หาน้อย เพราะครูที่ไม่ใสและมีพฤติกรรมนอกใจคู่ครองของตนจนถึงขั้นได้เสียกับอีกฝ่ายนั้น ทางกฎหมายครูก็ถือว่ามีความผิดวินัยร้ายแรงอยู่แล้ว

6. ผู้ปกครองของนักเรียนผู้เสียหายควรจะดำเนินคดีจนถึงที่สุด เนื่องจากคดีการล่วงละเมิดทางเพศเป็นการทำผิดกฎหมายอาญามีบทลงโทษที่ชัดเจน เมื่อความจริงปรากฏต่อสังคมและมีหลักฐานพยานชัดชัด ครูที่ทำผิดจึงมักจะขอเจรจาไกล่เกลี่ยด้วยการใช้เงินเป็นสินไหมทดแทน ผู้ปกครองไม่ควรเห็นแก่อามิสสินจ้างหรือเห็นแก่หน้าตาของครูผู้ทำผิด ผิดก็ควรว่าไปตามความผิดเพื่อคัดคนไม่ดีออกไปจากระบบหรือไม่ให้เกิดความย่ำแย่ไปทำผิดกับนักเรียนคนอื่นอีก หากผู้ปกครองไม่ค่อยรู้กฎหมายหรือเกรงกลัวอิทธิพล หน่วยงานของกระทรวงศึกษาธิการควรรับบทเป็นเจ้าทุกข์ฟ้องร้องเพื่อดำเนินคดีเสียเอง

7. ไม่ควรมีระบบอุปถัมภ์ช่วยเหลือกันในโรงเรียนและชุมชน ไม่ควรปกป้องหรือปกปิดความผิดของครู ครูควรอยู่เคียงข้างนักเรียนผู้เสียหาย เห็นประโยชน์ของนักเรียนมากกว่าประโยชน์ของครูบางคน เห็นแก่ความถูกต้องมากกว่าความถูกใจ หากครูคนใดเริ่มมีพฤติกรรมที่ล่อแหลมเรื่องทางเพศกับนักเรียน ควรแนะนำตักเตือนกันด้วยความหวังดีบนพื้นฐานกัลยาณมิตร จะดีมากกว่าการปล่อยปละละเลยหรือทำเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ แต่ถ้าหากครูคนดังกล่าวเขาไม่แสดงออกให้ใครรู้และกล้ำกลองมือกระทำผิดมีรายต่อนักเรียน ครูคนอื่น ๆ คงต้องยึดคำพระที่ว่า “กมฺมฺนา วตฺตติ โลกิ สัตฺวโลกฺยอํมฺเป็นไปตามกรรม” ผู้เขียนเชื่อว่าครูทุกคนก็ล้วนต้องการให้สังคมครูของตนเองมีแต่คนดีมีจิตสำนึก เพื่อสร้างความน่าเคารพนับถือให้กับสังคมครูต่อไป

8. ครูควรมีครูสัญญาให้มาก หมายถึง ตระหนักเสมอและตลอดว่า “เราเป็นครูผู้เป็นพ่อแม่คนที่สองของศิษย์” มีบทบาทหน้าที่คืออบรมสั่งสอนวิชาความรู้ กิริยามารยาทที่ดีงามให้กับศิษย์ และอบรมสั่งสอนพวกเขาให้รู้จักผิดชอบชั่วดี ครูไม่มีอภิสิทธิ์ใด ๆ ในร่างกายและจิตใจของนักเรียนเลย ไม่สามารถไปล่วงล้ำล้ำเกินร่างกายของนักเรียนได้แม้แต่หนึ่งเดียว ศิษย์ก็คือศิษย์ หน้าที่ของเราก็คือทำให้พวกเขาเจริญงอกงามทางสติปัญญาและเจริญรุ่งเรืองในวิถีชีวิตของตน ครูพึงรำลึกเสมอว่านักเรียนแต่ละคนในอนาคตจะสามารถสร้างสรรค์พัฒนาสิ่งดีงามให้กับบ้านเมือง ครูจึงต้องบ่มเพาะพัฒนานักเรียนให้เป็นคนดีมีคุณภาพของสังคมต่อไป อีกทั้งการวางตัวได้อย่างเหมาะสมด้วยความเมตตาปรารถนาดีของครู กลับจะกลายเป็นเรื่องที่ลูกศิษย์จะให้ความเคารพยำเกรงและรำลึกนึกถึงครูคนนั้นไปตลอดชีวิต

9. ครูพึงตระหนักว่าหากมีเรื่องอื้อฉาวหรือคดีความทางเพศขึ้นมาจะไม่คุ้มค่าเลย จากข่าวครูที่ล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนที่ปรากฏผ่านทางสื่อต่าง ๆ เมื่อมีการเข้าจับกุมดำเนินคดีหรือทำแผนประกอบคำรับสารภาพ ครูคนที่ตกเป็นผู้ต้องหาหมักจะเห็นภาพใบหน้าชัดเจน ไม่มีการเบลอหน้า (ในขณะที่นักเรียนผู้เสียหายจะถูกเบลอหน้า) สังคมรู้จักชื่อเสียงเรียงนามของครูคนนั้นหรือแม้กระทั่งพิกัดโรงเรียน แม้จะยังเป็นเพียงผู้ต้องหาแต่ก็ได้สร้างความเสื่อมเสียชื่อเสียงให้กับครูและครอบครัวครูคนนั้นแล้ว อาจจะทำให้หมดอนาคตในหน้าที่การงานที่กว่าจะสอบบรรจุมาได้ก็ยากเย็นแสนเข็ญ บางครั้งแม้เป็นเพียงการแซ่ซุบซิบนักเรียนทางโทรศัพท์ยังไม่มีการล่วงละเมิดทางเพศใด ๆ แต่ภาพข่าวที่ได้นำเสนอออกไป ก็ได้สร้างความเสื่อมเสียให้กับครูคนนั้นแล้ว

10. ห้ามใช้สื่อโซเชียลในทางเกี่ยวพาราสีกับนักเรียน ครูสามารถมีกลุ่มไลน์หรือกลุ่ม Messenger กับนักเรียนได้ เมื่อต้องสื่อสารข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับการเรียนการสอนหรือนัดแนะต่าง ๆ แต่ครูก็ไม่ควรใช้ช่องทางนี้ในการติดต่อกับนักเรียนบางคนในทางเกี่ยวพาราสีโดยเด็ดขาด หรือถามไถ่สารทุกข์สุกดิบจนดูเกินขอบเขต เพราะถ้าหากเกิดข้อความหลุดขึ้นมาหรือผู้ปกครองนักเรียนเกิดความไม่พอใจ หลักฐานในการติดต่อเหล่านั้นจะกลายเป็นพยานสำคัญในการมัดตัวครูคนนั้นในการเอาผิดทางวินัยได้

11. ครูควรมีความตระหนักในจรรยาบรรณและวินัยครู มีอุดมการณ์ในการเป็นครูที่มั่นคง ตามหลักจรรยาบรรณ 5 ด้าน 9 ข้อ และตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ดังที่กล่าวไว้ในหัวข้อจรรยาบรรณและวินัยของวิชาชีพครูเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศแล้ว

พุทธวิธีในการแก้ไขและป้องกันปัญหาครูกับการล่วงละเมิดทางเพศนักเรียน

ในฐานะที่ผู้เขียนผ่านการบวชเรียนมาแล้วหลายปี ได้ศึกษาหลักพุทธธรรมมาพอสมควร มีเรื่องราวเกี่ยวกับการควบคุมสัญชาตญาณทางเพศตามแนวทางของพระพุทธศาสนาผสมผสานกับแนวคิดในสมัยปัจจุบันเพื่อนำมาปรับประยุกต์ใช้กับครูที่เป็นเพศครูหลัก ดังนี้

1. มีอินทริยสังวรคือ มีความระมัดระวัง เมื่อครูต้องพูดคุยกับลูกศิษย์ที่เป็นเพศตรงกันข้าม มีความระมัดระวังรักษากายและวาจา เพราะถ้าหากไม่มีความระมัดระวังก็อาจจะมีผลต่อใจพ่ายแพ้ต่ออำนาจกิเลสได้ ครูจึงไม่ควรอยู่สองต่อสองกับนักเรียน หากจำเป็นต้องอยู่ควรมีบุคคลที่สามที่รู้เพียงสาวยุ้ยด้วย ครูควรยึดแนววัตรปฏิบัติของพระภิกษุที่จะไม่อยู่สองต่อสองกับสีกา พระภิกษุไม่ควรพูดคุยเชิงชู้สาวหรือเกี่ยวพาราสีกับสีกา การล่วงละเมิดทาง

เพศกับสีกาจะมีผลทำให้ขาดจากความเป็นพระภิกษุทันที แม้ครูที่เป็นคฤหัสถ์จะไม่มีข้อห้ามเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ แต่การมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลต้องห้ามในที่นี้หมายถึงนักเรียน ก็จะส่งผลให้ครูคนนั้นขาดจากความเป็นครูทันที เช่นเดียวกัน

2. มีสติในการพูดคุยกับนักเรียน หากเป็นพระภิกษุ พระพุทธองค์ทรงแนะนำไม่ให้พระภิกษุเจอสตรีเพศได้ จะเป็นเรื่องดี ถ้าจำเป็นต้องเจอก็ไม่ควรจะพูดคุยด้วย เพราะไม่มีเสียงหรือรูปลักษณะใดจะตราตรึงหัวใจได้เท่ากับเพศตรงกันข้าม และถ้าหากจำเป็นต้องพูดคุยด้วย ต้องมีสติกำกับเป็นอย่างมาก หมายถึงควรพูดคุยกับสตรีเพศแต่น้อย และเน้นที่เป็นเรื่องสารประโยชน์ หากปล่อยสติหลุดไปมากมายหลายความก็อาจจะเผลอใจเกินเลยขอบเขตได้ ครูก็เช่นเดียวกัน แม้จะไม่สามารถปฏิเสธการพบปะนักเรียนได้ แต่ครูก็พึงมีสติตระหนักรู้ให้มาก การพูดจาจึงควรอยู่บนพื้นฐานของความปรารถนาดีเสมือนพ่อแม่พูดคุยกับลูก

3. พิจารณาถึงความไม่คงทนของร่างกาย หรือการพิจารณาสุกัมมัฏฐาน หมายถึงพิจารณาให้เห็นว่าร่างกายเต็มไปด้วยสิ่งที่ไม่สวยไม่งาม เมื่อมีชีวิตอยู่หากไม่อาบน้ำชำระร่างกายหลายวันเข้าก็เริ่มมีกลิ่นเหม็นสาป ร่างกายเต็มไปด้วยเหงื่อไคลซุ่มกักขู่ซัตา ไม่น่าอภิมรณขมขึ้น หากลอกผิวหนังออกก็น่าสะอิดสะเอียนไม่น่าดูเลย ต้องถ่ายหนักถ่ายเบาตลอดทั้งวัน และเมื่อสิ้นลมหายใจไปก็จะไม่น่าดู มีสภาพของศพลักษณะต่างๆ ข้างไม่น่าอภิมรณเสียเลย หรืออาจจะพิจารณากายคตาสติคือการใช้สติไปรู้วาระในร่างกายของตน เช่น ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เป็นต้น ให้เห็นตามความเป็นจริงว่าเป็นของไม่งาม ปฏิกุล น่าเกลียด โสโครก ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น พิจารณาไปจนเห็นความจริง จิตยอมรับความจริงได้ เกิดความเบื่อหน่าย คลายความกำหนัดยินดีในกาย ไม่ยึดมั่นถือมั่นกายต่อไป

4. มีสัทธาสันโดษคือความพอใจในคู่ครองของตนเอง ไม่นอกใจคู่ครองของตน เพราะถ้าหากประพฤติ นอกใจหาเล่ห์หาน้อยจะเป็นบ่อเกิดของปัญหาครอบครัวแตกแยกหรือหย่าร้างตามมาได้ สัทธาสันโดษเป็นคุณธรรมของคู่สมรส ที่ต้องมีสัจจะความซื่อสัตย์จริงใจต่อกัน แม้จะมีโอกาสอำนวยจากหญิงหรือชายอื่นที่มายั่ววนใจในเวลาใดก็ตาม ต้องมีสติสัมผัสปัญญะและมีจิตใจที่หนักแน่น นึกถึงอนาคตมากกว่าตามอำนาจกิเลสเพียงชั่วครั้งชั่วคราว การซื่อสัตย์ต่อกันย่อมไม่ทำให้เกิดปัญหาครอบครัวตามมาภายหลังได้

5. การปฏิบัติตนตามหลักไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ครูที่รักษาศีล 5 ได้ ย่อมพบแต่ความสงบสุขทางกายและจิตใจ ตั้งมั่นอยู่ในครรลองคลองธรรม ไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง หมั่นอบรมพัฒนาจิตใจตนเองให้ใสสะอาด ใช้ปัญญาพิจารณาตามความเป็นจริง การทำสมาธิจะทำให้รู้ตัวทั่วพร้อม ตามระลึกรู้ดูทันอารมณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น พิจารณาเป็นสักแต่ว่าอายตนะภายใน คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ กระพากับอายตนะภายนอก คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส อารมณ์กระทบกันเท่านั้น ไม่เข้าไปยึดมั่นถือมั่น ก็จะทำให้ดับความรู้สึกลงทางเพศได้ เมื่อเกิดสถานการณ์ล่อแหลมทางกามารมณ์ย่อมสามารถเอาชนะกิเลสฝ่ายต่ำได้

แนวทางการแก้ปัญหาของหน่วยงาน

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นผู้บริหารโรงเรียนนั้น ผู้บริหารสำนักงานเขตพื้นที่ศึกษาธิการจังหวัด ไปจนถึงกระทรวงศึกษาธิการ ย่อมมีบทบาทสำคัญในการกำกับดูแลป้องกันและป้องปราม พร้อมทั้งมีบทลงโทษครูที่กระทำผิดอย่างเด็ดขาด โดยมีระดับดังนี้

1. ผู้บริหารสถานศึกษาควรปลูกจิตสำนึกให้กับครูทุกคน ไม่ควรจะคิดว่าครูเหล่านั้นคงรู้พฤติกรรมที่พึงกระทำและไม่พึงกระทำดีอยู่แล้ว หรือคอยลงโทษเมื่อความผิดปรากฏชัดแจ้งแล้วเท่านั้น เพราะจะเข้าทำนองที่ว่า วัวหายแล้วล้อมคอก จึงควรมีการปลูกจิตสำนึกกำกับดูแลหรืออบรมให้ความรู้ตามโอกาสอันควร อาจจะมีป้ายไว้นิลหรือแผ่นพับเป็นข้อความหรือบทกลอนเกี่ยวกับจรรยาบรรณหรือวินัยของครู สอดแทรกให้ความรู้เรื่องกฎหมายหรือกฎวินัยของครูเมื่อมีการประชุม หรือมีการออกเป็นกฎเหล็กของสถานศึกษาห้ามครูกระทำ เป็นต้น

2. ผู้บริหารสถานศึกษาควรเอาจรรยาบรรณหรือกฎวินัยครูมาเป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาความดีความชอบ ไม่ควรเน้นแต่ผลลัพธ์ของการทำงานอย่างเดียว ควรเน้นเรื่องพฤติกรรมคุณธรรมจริยธรรมภายในจิตใจด้วย จริยอยู่เรื่องของคุณธรรมจริยธรรมอาจจะประเมินได้ยาก แต่ก็ไม่ได้ยากเกินกำลัง อย่างน้อยก็เป็นการกระตุ้นให้ครูเหล่านั้นตระหนักถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่พึงละเว้น

3. ผู้บริหารสถานศึกษาควรประเมินครูในสถานศึกษาของตนเป็นรายบุคคล ในภาพรวมว่ามีการประพฤติปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณหรือกฎวินัยครูมากน้อยเพียงใด หากพบว่ารายใดหรือกลุ่มใดปฏิบัติดีปฏิบัติชอบก็ควรยกย่องชมเชย ให้รางวัล และหากพบว่ามีความบกพร่องอ่อนด้อยในจรรยาบรรณหรือกฎวินัยครูอาจารย์ข้อใด ก็พัฒนาครูในหัวข้อนั้น ๆ โดยเลือกวิธีการและการสื่อสารที่เหมาะสม เช่น ชี้แจง ตักเตือน แนะนำ ชักชวนให้ปฏิบัติ พาไปดูแบบอย่างที่ดี ทำให้ดูเป็นแบบอย่าง เป็นต้น

4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดอบรมสัมมนาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ของครู ทุกวันนี้มีคณิศรวิดิโอพฤติกรรมของครูทั้งเหมาะสมและไม่เหมาะสมอยู่มากมาย สามารถถอดเป็นบทเรียนหรือนำมาเป็นอุทาหรณ์สอนใจได้ การจัดให้มีการอบรมสัมมนาจึงเป็นการส่งเสริมสนับสนุนในพฤติกรรมด้านดีและป้องกันป้องปรามพฤติกรรมด้านไม่ดีได้

5. เมื่อมีกรณีครูคนใดทำผิดวินัยร้ายแรงควรมีการลงโทษที่เด็ดขาด ไม่ควรมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในรั้วโรงเรียน เนื่องจากเป็นคดีร้ายแรงแม้จะใช้สินไหมหรือเงินทองเท่าไรก็ไม่สามารถชดเชยความผิดได้ ผิดก็ควรว่าไปตามความผิดไม่ควรปกปิดไว้หรือเพียงแค่นำโรงเรียนหรือย้ายมาสำนักงานเขตพื้นที่แล้วเรื่องก็เงียบหาย หากผิดวินัยร้ายแรงก็ควรปลดออกหรือไล่ออกรวมทั้งถอนใบประกอบวิชาชีพถาวร คนที่จะเป็นครูไม่ควรมีพฤติกรรมทำร้ายนักเรียน ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการปกป้องคุ้มครองนักเรียนและลงโทษสถานหนักเพื่อไม่ให้เป็นอย่างในทางที่ไม่ดีต่อไป

6. จัดตั้งกลไกรับเรื่องร้องเรียนปัญหาความรุนแรงทางเพศในโรงเรียนที่มีความเป็นอิสระ และมีองค์กรภายนอกร่วมตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อป้องกันระบบอุปถัมภ์ช่วยเหลือกันในโรงเรียนหรือตั้งใจทำให้คดีความล่าช้า ถ้าเป็นกรณีล่วงละเมิดทางเพศที่ร้ายแรงตำรวจควรคัดค้านการประกันตัวผู้ต้องหา เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับเด็กผู้เสียหายและผู้ปกครอง และถ้าจะให้ดีที่สุดกระทรวงศึกษาธิการควรเป็นเจ้าของทุกขบวนการในการดำเนินคดีครูที่ล่วงละเมิดทางเพศนักเรียนด้วย

7. โรงเรียนควรมีหลักสูตรหรือจัดอบรมเรื่องความปลอดภัยทางเพศ เพื่อให้นักเรียนรู้ว่าอะไรคือการคุกคามทางเพศ จะปกป้องตัวเองอย่างไร และเมื่อเกิดขึ้นแล้วควรจะทำอย่างไร ทำอย่างไรไม่ให้ตกเป็นเหยื่อทางเพศ การป้องกันตัว การรู้จักประเมินสถานการณ์หรือบุคคลรอบตัว ทั้งในโลกความเป็นจริงและในโลก

ออนไลน์ ผิดให้เด็กรู้จักสังเกตและประเมินสิ่งที่ไม่ดีหรือไม่ปลอดภัย ผิดให้รู้จักการปฏิเสธพูดคุยหรือชักชวนจากคนที่ไม่น่าไว้วางใจ

8. **โรงเรียนควรจัดสภาพแวดล้อมให้ปลอดภัย** ไม่มีจุดอับ จุดเสี่ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณห้องน้ำ ควรมีการแยกเพศให้ชัดเจน บริเวณหลังโรงเรียน ไม่ควรมีจุดลับตา ห้องเรียน ควรจัดระบบความปลอดภัยโดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ไม่มีการเรียนการสอน เช่น ช่วงก่อนเข้าเรียน พักเที่ยง และหลังเลิกเรียน ห้องพักรูหรือบ้านพักรู ควรจัดระบบไม่ให้มีครูและนักเรียนอยู่ในพื้นที่นี้ตามลำพังและไม่ให้เป็นทีลับตา อาจมีกล้องวงจรปิดในจุดเสี่ยงช่วยอีกทางก็ได้

9. **กระทรวงศึกษาธิการควรมีการเผยแพร่ตัวอย่างการลงโทษทางวินัยครูผ่านช่องทางต่าง ๆ** เช่น ทำเป็นเอกสารส่งให้แต่ละโรงเรียน กำหนดเป็นนโยบายลงสู่แต่ละเขตพื้นที่ อาจจะจัดสรรเป็นงบประมาณในการจัดสัมมนาอบรมปีละครั้ง หรือเผยแพร่ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ อาจจะให้ครูแต่ละท่านจัดทำเป็นเอกสารชิ้นงานเรื่องการมีจรรยาบรรณและเคร่งครัดในวินัยครู ในการพิจารณาวิทยฐานะหรือเพิ่มเงินเดือนในแต่ละครั้งโดยมีการรับรองพฤติกรรมจากต้นสังกัด เป็นต้น การเผยแพร่หรือเสริมสร้างกิจกรรมลักษณะนี้เสมือนกับเป็นการป้องปรามปลาย ๆ ให้ครูแต่ละท่านตระหนักที่จะไม่กระทำความผิดจรรยาบรรณและวินัยครู

มโนทัศน์แนวปฏิบัติเรื่องทางเพศของผู้เขียน

ผู้เขียนเองทำงานอยู่ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งหนึ่ง ในแต่ละวันที่เข้าสอนก็จะพบเจอนักศึกษาลูกศิษย์จำนวนมาก หลายห้องรุ่นแล้วรุ่นเล่า เห็นความแตกต่างของรูปร่างหน้าตาของนักศึกษาหญิงเหล่านี้ นักศึกษาหญิงบางคนขัดสนเงินทอง หากผู้เขียนจะทำตัวสนิทสนมและสนับสนุนด้านการเงินก็คงจะไม่เหลืออียศ ผู้เขียนเองก็ยังคงเป็นมนุษย์ปุถุชน แต่ก็ยังมีความตระหนักรู้บางอย่างที่ทำให้ผู้เขียนไม่ประพฤติตนออกนอกกรอบนอกทางได้ นอกจากแนวทางปฏิบัติที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว ผู้เขียนยังมีแนวปฏิบัติตนอีกดังนี้

1. **มองว่านักศึกษา คือ ลูกหลานของเรา** มีอุดมการณ์ความเป็นครูบทรหนึ่งว่าคิดว่า “รักโรงเรียนเหมือนบ้าน รักงานเหมือนชีวิต รักลูกศิษย์เหมือนลูกตัวเอง” และอีกบทหนึ่งว่า “ก่อนที่ครูจะมอบความรู้ให้กับศิษย์ ครูจะต้องมอบความรักให้กับศิษย์ก่อน” ความรักในที่นี้ไม่ใช่ความรักแบบมีกิเลสตัณหาต้องการเป็นเจ้าของ แต่เป็นความรักบนความเมตตากรุณา หวังดี ปราศจากตัณหา ต้องการเห็นศิษย์เจริญรุ่งเรืองมีวิชาความรู้หรือมีใบเบิกทางเพื่อนำพาตนเองและครอบครัวมีสถานะความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เป็นความรักของผู้ให้ ให้โอกาส ให้ความหวัง ต้องการให้ศิษย์จดจำเราในบทบาทของแบบอย่างที่ดี มากกว่ามีความทรงจำในทางลบ การมองศิษย์ว่าเป็นลูกหลานของเราจึงมีความสำคัญ การเรียกนักศึกษาลูกในบางโอกาสจึงเป็นถ้อยคำที่พึงพูด บ่งบอกถึงความปลอดภัย ความอบอุ่นใจของนักศึกษา

2. **มองนักศึกษาอย่างเห็นอกเห็นใจ ต้องการให้ไปถึงความฝัน** ต้องการให้นักศึกษาเหล่านั้นได้รับสิ่งที่ดี มีประโยชน์ ในฐานะครูอาจารย์คนหนึ่งเราเชื่อมั่นว่าการศึกษานั่นที่จะยกระดับพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนที่ดี โอกาสทางสังคมได้ นักศึกษาของเราโดยส่วนใหญ่ทางบ้านมีฐานะยากจนถึงฐานะปานกลาง มีนักศึกษาส่วนน้อยที่ผู้ปกครองสามารถส่งเสียให้เล่าเรียนได้สบาย นักศึกษาหลายคนต้องกู้เงิน กยศ. เพื่อให้ได้เรียน นักศึกษาบางคนต้องหยุดเรียนเพื่อออกไปทำงานเก็บเงินก่อนก็มี บางคนก็ไปทำงานทำช่วงปิดภาคเรียนหรือหลังเลิกเรียนจนกระทั่งติดดิน

ค่อยได้นอน นักศึกษาบางคนพบเจอปัญหาอุปสรรคทั้งทางครอบครัวและเรื่องส่วนตัวอย่างมาก แต่ก็ยังมีจิตใจที่ต้องการมาเรียนเพื่อสานฝันของตนเอง ความดันบนท้องสู่วิตเหล่านี้นี่ล่อหลอมให้เกิดความเห็นอกเห็นใจและต้องการหาทางช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้ โดยเฉพาะต้องการเห็นความสำเร็จของศิษย์มากกว่าการเอาเปรียบด้วยประการใด ๆ

3. มองว่านักศึกษาหนึ่งคนสามารถไปต่อยอดทำประโยชน์ได้อีกมาก ผู้เขียนทำงานอยู่คณะครุศาสตร์ นักศึกษาของเราเป็นว่าที่ครูในอนาคต นักศึกษาเหล่านั้นจะไปต่อยอดสอนนักเรียนอีกหลายหมื่นหลายแสนคน อาจารย์ผู้สอนเองจึงต้องทำตนให้ “เป็นครูของครู” โดยมองเห็นว่านักศึกษาคือ คนสำคัญ หากอาจารย์ท่านใดหลงผิดไปทำให้เกิดความฉ้อฉลไม่แน่ใจว่าพฤติกรรมเชิงลบอาจจะไปเกิดกับนักเรียนของพวกเขาในอนาคตได้เช่นกัน อีกอย่างหากไปหลงทำผิดไว้ ก็คงหมดความเชื่อมั่นศรัทธาในความเป็นครูอาจารย์ของตนเอง จนไม่สามารถทำหน้าที่เป็นครูอาจารย์ได้อีกต่อไป

4. มองว่าเรามีงานทำมีเงินเลี้ยงตัวและครอบครัวเพราะนักศึกษา แม้ว่าในปัจจุบันอาชีพอาจารย์อาจจะไม่มั่นคงเหมือนดังสมัยก่อน แต่ผู้เขียนก็มีความเชื่อมั่นว่าคนอาจารย์ทุกคนล้วนมีความภาคภูมิใจในวิชาชีพของตนเอง นักศึกษาของเราแม้จะสอบบรรจุครูไม่ได้หมดทุกคน แต่ก็เชื่อมั่นว่าพวกเขาเหล่านั้นจะสามารถสร้างสรรค์อัตถประโยชน์ให้เกิดขึ้นกับครอบครัวและสังคมได้อีกมาก อาชีพอาจารย์แม้จะไม่ถึงขั้นร่ำรวยแต่ก็พออยู่พอกินหากรู้จักกินรู้จักเก็บ รู้จักใช้และไม่ฟุ้งเฟ้อ ซึ่งแน่นอนเงินเหล่านี้ส่วนหนึ่งก็มาจากน้ำพักน้ำแรงจากเงินค่าเล่าเรียนของนักศึกษานั้นเอง ขณะที่ครูอาจารย์มีคุณกับผู้เรียน ผู้เรียนก็มีคุณกับครูอาจารย์เฉกเช่นเดียวกัน ต่างฝ่ายจึงควรให้เกียรติซึ่งกันและกัน เพื่อทำตามบทบาทหน้าที่ของตน

5. มองว่าเราควรเป็นแบบอย่างครูที่ดีให้กับนักศึกษา มีคำกล่าวหนึ่งน่าคิดว่า “ตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน” แม้นักศึกษาจะเริ่มเข้าสู่วัยผู้ใหญ่มีความคิดความอ่านของตนเองสามารถแยกแยะผิดชอบชั่วดีได้แล้ว แต่ตัวอย่างที่ดีก็ย่อมมีค่ากว่าคำสอน การบอกนักศึกษาวาเหล่านักรู้หรือการพนันไม่ดี แต่ตัวครูอาจารย์ก็ยังเลิกไม่ได้ ย่อมไม่เกิดประโยชน์อันใดในการกล่าวสอน หากตัวครูอาจารย์มีค่านิยมในการใช้ของแพงหรูหราหรือเจ้าชู้ประทุตน นักศึกษาก็อาจเลียนแบบหรือไม่เคารพได้เหมือนกัน ดังนั้นโทรศัพท์มือถือของผู้เขียนจึงค่อนข้างราคาถูกลงและตกหนักกว่านักศึกษา ผู้เขียนชอบนั่งรถจักรยานยนต์มาทำงานเพราะสะดวกในหลายอย่าง เป็นต้น ครูอาจารย์กับนักศึกษาจึงต่างเป็นกระจกเงาให้กันและกัน ศิษย์ดีแสดงว่าครูดี ครูดีก็แสดงว่าศิษย์ดีด้วย

6. มองว่าเราควรน้อมนำหลักจริยวัตรของพระมาใช้กับชีวิตความเป็นอาจารย์ ในฐานะว่าเป็นนักบวชเก่า ผู้เขียนก็มักจะน้อมนำวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายของเพศบรรพชิตมาใช้ โดยเฉพาะกับสตรีเพศ จะไม่อยู่สองต่อสองกับนักศึกษาผู้หญิง แม้จะมาปรึกษาปัญหาส่วนตัวเขาก็ตาม ไม่อยู่ในสถานที่ลับหูลับตากับลูกศิษย์ผู้หญิง ระเบียบวัตรในการใช้โทรศัพท์มือถือ หากจำเป็นต้องติดต่อก็จะเป็นเรื่องการเรียนหรือให้คำปรึกษาแนะนำในการฝึกสอนเท่านั้น จะไม่ติดต่อกันในทำนองเกี้ยวพาราสีโดยเด็ดขาด หากต้องพูดคุยกับนักศึกษาผู้หญิงจะต้องมีสติกำกับให้มาก ๆ

7. ตระหนักว่าเมื่อรู้ว่ามีผิดก็อย่าเพิ่งทำ ผู้เขียนได้รับมอบหมายให้สอนวิชาคุณธรรมจริยธรรม จรรยาบรรณ และจิตวิญญาณความเป็นครูมาหลายภาคการศึกษา จากการสืบค้นรวบรวมเรียบเรียงเอกสารประกอบการสอน จึงทำให้รู้ว่ามีโทษทั้งการกระทำสิ่งไหนไม่พึงกระทำ หนึ่งในเรื่องราวของการสอนผู้เขียนก็จะเน้นเรื่องความผิดทางเพศ พฤติกรรม

ที่ไม่พึงกระทำทางเพศต่อนักเรียนด้วย เมื่อผู้เขียนรู้แล้วกลับไปทำเสียเองย่อมจะเกิดความละอายใจต่อตนเองอย่างแน่แท้ คงไม่อาจทำหน้าที่ครูอาจารย์ได้อีกต่อไป

8. ต้องการให้เกียรติวิชาชีพ และให้เกียรติมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยถือว่าเป็นองค์กรที่ค่อนข้างใหญ่ ตัวผู้เขียนเองก็ยังจำชื่อหรือหน้าตาของเพื่อนคณาจารย์ต่างคณะไม่ได้ นาน ๆ ครั้ง เมื่อมีการจัดประชุมหรืองานพิธี ถึงได้พบปะเจอกัน ถึงกระนั้นก็ไม่ค่อยคุ้นเคย แต่ถ้าหากมีเรื่องราวเสื่อมเสียเกิดขึ้นเพราะการกระทำของเรา มีข่าวทางลบแพร่สะพัดออกไป แน่แน่นอนว่าทั้งมหาวิทยาลัยก็ต้องพลอยเสื่อมเสียไปด้วย เข้าทำนองที่ว่า “ปลาเน่าตัวเดียวเหม็นคับข้อง” ดังนั้นหากตระหนักถึงเกียรติมหาวิทยาลัยและเกียรติของวิชาชีพ ก็ส่งผลให้ตัวเราไม่กล้าทำผิด เพราะพวกเราคือองคาพยพเดียวกัน ลงเรือลำเดียวกัน หากดีก็เจริญได้หน้าได้ตาทั้งหมด หากเสียก็มีผลกระทบหมด เช่นเดียวกัน

สรุป

ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศของครูต่อนักเรียนในทุกรูปแบบนับได้ว่าเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่คอยกัดกร่อนความเป็นปฐนียบุคคลของคนเป็นครูในสังคม แม้ว่าจะเป็นปัญหาเพียงส่วนน้อยก็ไม่ควรจะมีขึ้นอีกในอนาคต เพราะเมื่อมีข่าวคราวดังกล่าวก่อเกิดขึ้นแล้วย่อมได้สร้างภาพพจน์ที่เสียหายให้เกิดขึ้นกับองค์กรครูทั้งมวล แนวทางแก้ไขจึงไม่ใช่แค่เพียงการจัดการศึกษาให้ความรู้ในระดับมหาวิทยาลัย ยังไม่ใช่นักคิดเอาเองว่าครูและบุคลากรทางการศึกษาคงได้รู้ได้เรียนกันมาแล้ว คงไม่ประพฤติดังทำผิด แล้วปล่อยปะละเลย แต่อยู่ที่การเอาใจใส่ดูแล การปลูกจิตสำนึก การกวดขัน และการลงโทษที่เด็ดขาดของหน่วยงานต้นสังกัด เพราะหากมีครูประพฤติผิดทางเพศร้ายแรงย่อมไม่มีโอกาสแก้ตัวได้ ครูจึงต้องตระหนักและวางตัวเรื่องทางเพศให้มาก ๆ ครูพึงตระหนักว่าไม่มีความคุ้มค่าเลยกับการพ่ายแพ้ต่ออำนาจกิเลสฝ่ายต่ำ เพราะจะสูญเสียทั้งอาชีพการงาน สูญเสียรายได้ สูญเสียอนาคต สูญเสียเกียรติ และสูญเสียความภาคภูมิใจในการประกอบวิชาชีพครู บทบาทหน้าที่ครูต่อนักเรียนจึงสามารถทำได้เพียงสอนวิชาความรู้และอบรมศีลธรรมจรรยาเท่านั้น ไม่สามารถล่วงเกินทางร่างกาย ทางวาจา และทางจิตใจได้ แม้วินัยครูและจรรยาบรรณครูมีมากมายหลายข้อ แต่ถ้าครูรักษาใจของตนให้มีอุดมการณ์ที่เต็มเปี่ยม เพียบพร้อมด้วยจิตวิญญาณความเป็นครูแล้ว ครูคนนั้นก็ไมอาจทำความผิดใด ๆ ได้เลย

เอกสารอ้างอิง

- จะเด็จ เชาวน์วิไล. (2563, พฤษภาคม 13). ผู้อำนวยการมูลนิธิหญิงชายก้าวไกล. สัมภาษณ์. BBC News ไทย.
- ชมชื่นนักเรียน: กำจัดระบบอุปถัมภ์-อำนาจนิยม ทางแก้ปัญหาล่วงละเมิดทางเพศในโรงเรียน.**
สืบค้น มิถุนายน 15, 2565, จาก <https://www.bbc.com/thai/thailand-52643849>.
- ธีร์ ภวังคนันท์. (2563, ธันวาคม 8). ผู้อำนวยการศูนย์เฉพาะกิจคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. สัมภาษณ์. ไทยรัฐออนไลน์. สถิติ 7 ปี ล่วงละเมิดทางเพศนักเรียน **ครูไม่มีสิทธิก้าวพลาด.** สืบค้น มิถุนายน 5, 2565, จาก <https://www.thairath.co.th/scoop/1988528>.
- พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562. (2562, 27 พฤษภาคม). **ราชกิจจานุเบกษา.** เล่ม 136, ตอนพิเศษ 69 ก. หน้า 127-133.
- พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2547. (2547, 23 ธันวาคม). **ราชกิจจานุเบกษา.** เล่ม 121, ตอนพิเศษ 79 ก. หน้า 41-46.
- สำนักงานคณะกรรมการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.). (2560). **วินัยข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา.** สืบค้น มิถุนายน 15, 2565, จาก <https://shorturl.lasia/l2ohM>.
- สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. (2550). **กฎหมายเกี่ยวกับการประกอบวิชาชีพทางการศึกษา (เล่ม 3).** กรุงเทพฯ. สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา.
- สมพงษ์ จิตระดับ. (2563, พฤษภาคม 26). ผอ.ศูนย์วิจัยและพัฒนาเด็กและเยาวชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สัมภาษณ์. ไทยรัฐออนไลน์. **3 วงจรการศึกษาทำเด็กถูกละเมิดทางเพศ.** สืบค้น มิถุนายน 8, 2565, จาก <https://www.thairath.co.th/news/local/1853438>.
- อังคณา อินทสา. (2564, มิถุนายน 17). หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ มูลนิธิหญิงชายก้าวไกล. สัมภาษณ์. ไทยรัฐออนไลน์. **คุกคามทางเพศในสถานศึกษาน่าห่วง จี้โรงเรียน-มหาวิทยาลัยแก้ปัญหาจริงจัง.** สืบค้น มิถุนายน 3, 2565, จาก <https://www.thairath.co.th/news/society/2117811>.
- อัมพร พินะสา. (2563, พฤษภาคม 26). เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา. สัมภาษณ์. ไทยรัฐออนไลน์. **กวาดล้างครูนอกกรอบการศึกษา.** สืบค้น มิถุนายน 10, 2565, จาก <https://www.thairath.co.th/news/society/1852599>.

